

A favor de l'Acadèmia

En la polèmica política pel *Diccionari* de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua i el seu reconeixement explícit que el valencià és el nom que rep popularment a València la llengua que la romanística coneix com a catalana, la reacció més lluminosa i aclaridora del fons de l'assumpte està en una piulada d'un dirigent valencià de Ciutadans. Diu, el secretari d'aquest partit a València, Luis Sebastián, a qui no tinc el gust, que "En C's Valencia tenemos muy claro que una institución pública que no defiende el valenciano no tiene razón de ser: AVLDerogació". En castellà, naturalment. No tinc constància que una piulada amb aquest mateix text sortís de Ciutadans quan van tancar Canal Nou o quan la televisió pública valenciana va decidir

Vicenç Villatoro

Escriptor

Amb aquesta actitud, els suposats defensors del valencià estan de fet lluitant ferotgement per què dirà el seu epitafi. Volen que l'epitafi posi "aquí es parlava valencià, una llengua diferent del català". Però amb la llengua de cos present, difunta. No els preocupa la salut de la llengua. Al contrari. Li neguen el que necessita per sobreviure. Però es preocupen pel seu epitafi. Si es preocupessin per la seva salut, treballarien pel seu

particularment amb el seu president. Personal i institucional. Em sap greu dir-ho, perquè potser això el perjudica, però és així. I l'he tinguda, malgrat que de ben segur tenim discrepàncies, perquè sé del cert que el seu interès és que es parli més valencià, que s'ensenyi més valencià, que el valencià sigui més viu i més present. A més a més, sé que tenen perfectament clar que valencià i català són dos noms de la mateixa llengua. Però –i permetin-me l'heretgia–, fins i tot en el cas que neguessin això jo els consideraria uns aliats. Perquè és més important que la llengua es mantingui viva que no pas allò que en pugui dir l'epitafi. Perquè si la llengua és morta, jo no en tinc prou amb que l'epitafi digui el que jo crec del cert: que és la mateixa llengua. Si la llengua és viva, podrem discutir del que sigui, fins i tot del que és obvi. Però si la llengua és morta, si no es fa res per salvar-la, si se l'aparta dels canals que avui són imprescindibles per a la pervivència d'una llengua viva i culta –l'ensenyament, la universitat, els mitjans de comunicació– la discussió sobre què era quan era viva és molt poc interessant i motivadora. Quan era mort el combregaven. És allò del judici de Salomó: el primer és que la criatura visqui. Després ja en parlarem de qui és. Primer, defensem de veritat el valencià: lluitem per la seva supervivència. Després, ja discutirem sobre què és amb relació al català, i coincideixo del tot en això amb el que en pensa l'Acadèmia. I després, encara després, ja discutirem sobre qui ha de fer què, quines polítiques calen, quins organismes les han de fer, i en això pot ser que discrepem.

L'Acadèmia, fins i tot més enllà del valor i del seny a defensar la seva definició de valencià, defensa el valencià allà on cal defensar-lo: en el fet que no sigui substituït pel castellà en tots els àmbits d'ús públic, o en els principals i imprescindibles. Per això mereixen tot el respecte i la consideració, fins i tot des de la discrepància en algunes coses. La gent que fa piulades com la que encapçalava aquest article s'omplen la boca de defensa del valencià, però només es preocupen de redactar-ne l'epitafi que els convé. I mentre, el van empenyent al forat. És ben bèstia: els qui ataquen el valencià es volen carregar els qui el defensen, acusant-los de fer allò que en realitat fan ells.

emetre sense doblar una part de la seva programació. O quan es va impedir l'arribada de Catalunya Ràdio a València. O quan es duen a terme polítiques lingüístiques en l'ensenyament, les institucions o els mitjans de comunicació de València que contribueixen al retrocés de l'ús social i cultural del valencià. Defensar el valencià, per al personatge en qüestió, no vol dir fer-lo servir (ni per a les seves piulades), afavorir-ne el pes social i la supervivència cultural, normalitzar-ne la presència a l'espai públic. Vol dir només proclamar que és una llengua diferent del català.

reconeixement oficial i s'escandalitzarien per les accions governamentals que li fan la vida impossible. Però passa exactament el contrari: fins i tot aquest govern que s'omple la boca de la defensa del valencià i critica l'Acadèmia Valenciana de la Llengua per no defensar-lo prou, és el que s'encarrega dia a dia de matar-lo o d'intentar-ho. De tant que t'estimo, t'abonyego. Tant se val: no els importa la salut de la llengua. Els importa només què n'ha de dir l'epitafi. O què no pot dir en cap circumstància.

Sempre he tingut una molt bona relació amb l'Acadèmia Valenciana i molt